

pracy w dziedzinie spełnianych przez Prokuratorję funkcji.

Egzamin ustny trwać może do dwóch godzin.

Prezes Prokuratorji może wydać szczegółowe wskazówki, dotyczące zakresu egzaminu.

§ 11. Na podstawie oceny egzaminu pisemnego i ustnego komisja egzaminacyjna orzeka większością głosów, czy kandydat zdał egzamin z wynikiem zadawalniającym.

Kandydat, który wykazał wybitne wiadomości, może otrzymać stopień „z odznaczeniem”.

O przebiegu i wyniku egzaminu i głosowania sporządzić należy protokół, który podpisują wszyscy członkowie komisji i sekretarz.

§ 12. O zdaniu egzaminu zostaje wydane świadectwo z podpisem Prezesa Prokuratorji lub naczelnika oddziału.

§ 13. Po zdaniu egzaminu asesorskiego aplikant może być mianowany na urząd asesora Prokuratorji.

§ 14. Aplikant, który nie zdał egzaminu asesorskiego, powinien do niego przystąpić ponownie po upływie czasu przez komisję egzaminacyjną wyznaczonego.

O ile tego nie uczyni, lub o ile powtórnie egzaminu nie zda, zostaje wykreślony z listy aplikantów Prokuratorji.

§ 15. Orzeczenia komisji egzaminacyjnej są ostateczne.

§ 16. Stosownie do art. 13 ustawy o utworzeniu Prokuratorji Generalnej, art. 19 Instrukcji służbowej dla Prokuratorji Generalnej oraz stosownie do ustawy z dn. 27 czerwca 1922 r. o ulgowym trybie uzyskiwania stanowisk urzędników Prokuratorji Generalnej do końca 1926 r. Prezes Prokuratorji może mianować asesorów Prokuratorji i bez zdawania przez nich przepisanego egzaminu.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

919.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 listopada 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. № 64, poz. 395) rozciąga się na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego.

§ 2. Do czasu rozciągnięcia działalności Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych na podstawie art. 42 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 64, poz. 395) na obszary w § 1 wymienione, Wileńska Dyrekcja Ubezpieczeń Wzajemnych zachowuje swą organizację i sprawuje swe czynności stosownie do dekretu Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej № 400 (Dz. Urz. T. K. R. № 34/44).

Nadzór nad działalnością Wileńskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych sprawuje Minister Skarbu.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

920.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 listopada 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską przepisów prawnych o Państwowej Radzie Kolejowej.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, trockiego, oszmiańskiego, święciańskiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą ustawy z dnia 15 kwietnia 1921 r. w sprawie powołania Państwowej Rady Kolejowej (Dz. U. R. P. № 38, poz. 226).

§ 2. Wykonanie tego rozporządzenia powierza się Ministrowi Kolei Żelaznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

921.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 listopada 1922 r.

w przedmiocie przedłużenia działalności Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami.

Na mocy art. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącymi Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. № 61, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. Urząd Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami powołuje się na czas od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca 1923 r.

§ 2. Zarządza się stopniowe przekazywanie wszystkich dotychczas działających urzędów Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami Ministerstwu Zdrowia Publicznego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Zdrowia Publicznego: *Chodźko*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

922.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów

z dnia 30 października 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 2 marca 1920 r. w przedmiocie umundurowania i uzbrojenia policji państwowej.

Na podstawie art. 40 ustawy z dnia 24 lipca 1919 r. o policji państwowej (Dz. P. P. P. № 61, poz. 363) i art. 35 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) uzupełniając rozporządzenie z dnia 2 marca 1920 r. w przedmiocie umundurowania i uzbrojenia policji państwowej (Dz. U. R. P. № 26, poz. 159) zarządza się co następuje:

§ 1. Wyżsi funkcjonariusze policji państwowej noszą na naramiennikach numery, odpowiadające numerom okręgów. Numery te, oznaczone cyfrą arabską, wysokości 2 cm., wyhaftowane są na dolnej części naramiennika. Wyżsi funkcjonariusze policji Komendy Głównej Policji Państwowej noszą na naramiennikach związane litery „K. G.” wysokości 3 cm. Numery i litery mogą być również z białego metalu.

Wyżsi funkcjonariusze policji od IV kategorii służbowej wzwyż winni nosić aksamitny granatowy otok czapki i aksamitne niebieskie parole na kołnierzu munduru i także patki na kołnierzu płaszczka.

§ 2. Oprócz wyższych funkcjonariuszów policji, uprawnionych do noszenia akselbantów w myśl art. 3 punkt h) rozporządzenia z dnia 2 marca 1920 r. mają prawo do noszenia akselbantów następujący funkcjonariusze policji Komendy Głównej i komend okręgowych: Komendant Główny, zastępca Komendanta Głównego, inspekcjni, naczelnicy wydziałów i adiutant Komendanta Głównego oraz komendanci okręgowi, mianowani ich zastępcy i inspekcjni.

Wszyscy wyżsi funkcjonariusze policji, uprawnieni do noszenia akselbantów, obowiązani są do ich zakładania w czasie wystąpień służbowych.

§ 3. Niżsi funkcjonariusze policji Komendy Głównej Policji Państwowej noszą na naramiennikach związane litery „K. G.” z białego metalu, wysokości 2 cm.

Niżsi funkcjonariusze policji mogą nosić pas pomocniczy do szabli przez prawe ramię.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Kamiński*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

923.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 7 października 1922 r.

o dyzlokacji sądów powiatowych w powiatach administracyjnych gródeckim i lwowskim w okręgu sądu okręgowego we Lwowie.

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (aust. Dz. U. P. № 59) zarządza się w okręgu sądu okręgowego we Lwowie co następuje:

§ 1. Wyłącza się z właściwości terytorjalnej sądu powiatowego w Janowie gminę Rokitno i niewcielony do niej jeszcze obszar dworski Rokitno i włącza się je do właściwości terytorjalnej sądu powiatowego Sekcja II we Lwowie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

924.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 19 października 1922 r.

w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

Na mocy art. 13 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. 1920 r. № 30 poz. 175), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1921 r. w sprawie przekazania Ministrowi Skarbu administracji skarbowej na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. 1922 r. № 4 poz. 19) oraz ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. 1922 r. № 30 poz. 247) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, pragnące uzyskać koncesję na otwarcie i prowadzenie domu bankowego lub kantoru wymiany powinny złożyć w Ministerstwie Skarbu odpowiednie podanie.

Podanie to winno zawierać:

1) imię i nazwisko petenta, jego zawód i stałe miejsce zamieszkania,